

[Hans Nielsen.]

sentantskabet er pligtigt at prøve Aarsregnskabets Rigtighed, og dette tillige med adskillige andre Bestemmelser i den samme Paragraf gør, at jeg for mit Vedkommende ikke skal indvende noget mod den omtalte Bestemmelse, som vi altsaa kan acceptere.

De Bestemmelser, der angaar Laan, som ydes af en Bank til Medlemmer af dens Bestyrelse eller til dens Direktører, og som angaar det Spørgsmaal, hvorvidt en Banks Funktionærer kan anbringes som Tilsyn i andre Selskaber o. s. v., er alle sammen i alt væsentligt i Overensstemmelse med det, der blev vedtaget her i 1925—26, og det frister mig ikke til at fremsætte særlige Bemærkninger. De kan tiltrædes fra min Side.

Spørgsmaalet om Bankernes Likviditet var og er fremdeles et af de allervæsentligste Spørgsmaal i hele Banklovgivningen. I Overensstemmelse med Lovforslaget fra 1925 foreslaas der nu den Bestemmelse, at hvor Aktiekapitalen overstiger henholdsvis 20 Mill. og 5 Mill. Kr., skal Kassebeholdningen være mindst 3 og 2 pCt. af Gældsforpligtelserne, og i mindre Banker kan man gaa ned til 1 pCt. Endvidere bestemmes det, at Kassebeholdningen i Forbindelse med Værdien af Beholdningen af sikre, let sælgelige, ublaante Værdipapirer og Kreditmidler skal udgøre mindst 15 pCt. af Gældsforpligtelserne. Man har her slettet Veksler mellem de Kreditmidler, der kunde medregnes ved Opgørelsen, og jeg betragter det som en Fordel, at den højtærede Minister har opnaaet denne Indrømmelse. Jeg forstaaer det ganske vist saaledes, at i al Almindelighed vil man ikke forkaste alle Veksler ved en saadan Opgørelse, idet Kundeveksler, som er ganske sikre, vil kunne medregnes, men Lovforslagets Tekst er formentlig saaledes at forstaa, at den samlede Vekselbeholdning ikke uden videre kan tages som gyldig som let sælgelig Kassebeholdning. Ser vi paa de Oplysninger, der ledsager Lovforslaget vedrørende Bankernes Likviditet, vil det vise sig, at de allerfleste Banker har en langt større Likviditet end den, der forlanges i Lovforslaget. Med Hensyn til Kassebeholdningen var der ultimo 1927 kun to Banker, som ikke opfyldte disse Bestemmelser, og med Hensyn til de samlede Gældsforpligtelser var der kun en Bank, der ikke kunde disponere over de 15 pCt. likvide Midler, men der var heller ikke mere end en Bank, der havde mellem 15 og 25 pCt. Resten havde langt større likvide Midler til Raadighed, idet 50 Banker havde over 100 pCt., 68 mellem 50 og 100 pCt., 23 mellem 25 og 50 pCt. Man maa jo altsaa sige, at Bankernes Likviditet

er der i al Almindelighed ikke noget at klage paa, og med de Midler, der staar til Bankinspektørens Raadighed, vil det jo nok være ham muligt i givet Tilfælde at holde en saadan enkelt Bank til Ilde, saa at den bringer dette Forhold i Orden, og det vil den ogsaa kunne gøre uden stor Vanskelighed i de allerfleste Tilfælde. Jeg mener at kunne konstatere som et glædeligt Faktum, at vore Bankers Likviditet nu er saa god, som det kan forlanges, og under disse Forhold kan man ogsaa med Sandhed sige, at § 11 ikke gaar Bankernes Ret for nær ved de Bestemmelser, den indeholder.

Endelig ønsker jeg at gøre nogle Bemærkninger vedrørende Bankernes Engagement med enkelte Kunder. Bestemmelserne herom i Lovforslaget er ligelydende med dem, der blev vedtaget i 1925—26, hvorefter en Bank ikke maa udlaane mere end 35 pCt. af sin Egenkapital til en enkelt Kunde, men efter enstemmig Indstilling fra Direktionen med Tilslutning af to Trediedele af Bankens Bestyrelsesmedlemmer kan man dog i enkelte Tilfælde forhøje dette til 50 pCt. Der er en Række Undtagelser fra disse Bestemmelser, idet Rembourser og Krav, der er sikret ved tilsvarende Indskud i Banker, Krav, der er sikret ved Statsgaranti, Krav, der er sikret ved Pant i Beboelses- og Landejendomme o. s. v., er udelukket, saaledes at de 35 — henholdsvis 50 — pCt. bliver ren Kredit, som kan ydes de omtalte Institutioner. Jeg tror nok, at man her har strakt sig saa vidt, som det er forsvarligt, overfor Bankerne, og det maa i allerhøjeste Grad undre mig, at Nationalbankdirektør Green tager Afstand fra denne Bestemmelse i sine Særbemærkninger i den afgivne Betænkning. Jeg forstaaer ikke, at Nationalbankdirektør Green, der jo først som Bankinspektør og derefter som Nationalbankdirektør har set saa mange sørgelige Eksempler paa, hvad et stort Engagement til en enkelt Kunde kan medføre, vil modsætte sig en Bestemmelse som den her foreslaaede. Det undrer mig saa meget mere, som man ved nærmere Eftersyn af de Oplysninger, der ledsager Forslaget, vil se meget uhyggelige Eksempler paa, hvorledes man har misbrugt den Bestemmelse. Her er Bankerne langtfra saa godt stillede som paa de andre nævnte Omraader med Hensyn til Likviditet og med Hensyn til Egenkapital. Man har undersøgt 201 Banker og fandt 630 Engagementer, som oversteg 20 pCt. af Bankens Egenkapital, og det viste sig, at i 20 Tilfælde havde Banken engageret over 100 pCt. af sin Egenkapital i et enkelt Foretagende, i 88 Tilfælde